

Oslava babkiných narodenín sa mala konať dnes večer. Aj preto sa celá rodina zišla na spoločnom víkende. Túto akciu vymyslela a naplánovala mama. Dokonca na ňu prehovorila aj sestru s manželom a dcérou, ktorí v živote neboli v kempe.

„Veď je tam krásna murovaná chata, neľahám vás do stanu!“ presviedčala ich mama. „Okolo je obrovský pozemok, kde sa deti môžu vybehať, koľko len budú chcieť.“

A tak teraz sedeli všetci spolu na terase, popíjali kávu, dojedali zmrzlinu a preberali, čo kto povedal, čo urobil, čo si myslí a čo si o ňom myslia ostatní.

Tobiáš významne pozrel na Paťu a Mili. Dievčatá hneď pochopili. Poďakovali za zmrzlinu a pobrali sa za bratrancom, ktorý ich nedočkavým krokom viedol naprieč celým kempom. Prešli popri drevených umyvárňach, malom jazierku s plavidlom v tvare delfína a pokračovali po veľkej lúke okolo niekoľkých stanov a obytných áut.

„Kam až ideme? Veď tu to končí,“ ohradila sa Mili.

Tobiáš sa záhadne usmial. „Práveže nekončí. V tom je to čaro. A vydal sa ďalej po ceste lesom okolo potoka. Tu vzadu je ešte jedna lúka.“

Prešli až na samotný koniec pozemku, na miesto oddelené hustým krovím a ocitli sa na malej lúke obklopenej tmavým lesom. Nebolo na nej nič, len...

Mili podišla bližšie: „Mal si pravdu, vážne tu stojí auto.“

Nebol to žiadny vrak, ako by sa na takom mieste dalo čakať. Až na vysokú trávu okolo auta to vyzeralo, akoby tu práve zaparkovalo.

„Anglický taxík!“ spresnila Paťa, ktorej sa staré čierne vozidlo veľmi páčilo.

„Veď to má na sebe aj napísané.“

Mili sa pozrela na oblohu: „Na mňa práve kvaplo. Začína pršať! To nám tak chýbalo, trčať tu v búrke. Naspäť je to aspoň pol kilometra.“

Sotva to dopovedala, začala sa z lesa vkrádať neobvykle hustá hmla. Vzápätí sa spustil lejak. Nebolo to žiadne opatrné kvapkanie, ale skutočná prietrž mračien.

Tobiáš schmatol kľučku auta, otvoril dvere a zakričal: „Veď leje ako v anglickom filme! Podťe, schováme sa!“

Deti neváhali ani sekundu. Dvere boli nezvyčajne veľké a prah tak nízko, že do taxíka vkročili úplne prirodzene bez toho, aby museli vysoko dvíhať nohy. Auto malo navyše taký vysoký strop, že sa v ňom mohli pohodlne postaviť.

„Nechápem...“ premýšľal Tobiáš. „Čo tu robí starý taxík?“

Mysleli si, že tu len prečkajú najhoršie. Kvapky dažďa hlasno bubnovali na strechu a hmla vonku už tak zhustla, že cez okná nevideli ani najbližšie stromy. Biele povrazce hmly sa začali pomaly vkrádať aj dovnútra do kabíny.

„Ja sa bojím!“ zapišťala Mili.

„Neboj sa, sme tu spolu,“ vyhrkla odvážne Paťa a pevne ju chytila za ruku.

Tobiáš zaťahal za kľučku, aby radšej vybehli von do dažďa, ale dvere nešlo otvoriť. Už to bolo dosť strašidelné, ale to ešte nebolo všetko. Motor auta sám od seba zakašľal a naštartoval! Keď sa taxík pomaly pohol vpred, deti s úžasom sledovali, ako sa na mieste vodiča vynárajú kontúry cudzej postavy. Objavila sa žltá-hnedá károvaná čiapka so šiltom, vlnené hnedé sako, dve veľké ruky pevne zvierajúce volant. Z úst trčala fajka, z ktorej stúpala jemný dym a pri každom otrase auta trochu nadskočila. Vodič mal vlasy sčesané dozadu, drobný nos, tmavé obočie a pod ním hnedé oči. V tvári mal mierny, prívetivý úsmev.

„Hello!“ otočil sa k nim a jemne si priložil prsty k šiltu čiapky.